

Človek je velik in močan, če si to resnično želi

Mojca Debelak deluje zrelo in resno, čeprav so lasje igrivo kratki. Izzivov se ne boji, zdi se rojena za spoprijemanje z mejami in njihovo preseganje. Ob delu z ljudmi uporablja veliko besed; modre ali ne, navsezadnje šteje praksa. To je želela preveriti, ko se je lani oktobra sama odpravila na znamenito, več kot osemsto kilometrov dolgo romarsko pot na severu Španije El Camino (Camino). V samo štiriindvajsetih dneh jo je prehodila brez enega samega žulja. Svoje fizične zmogljivosti in omejitve je prvič izzvala tako drzno, pri tem pa opazovala, koliko je njeno psihološko in duhovno znanje kos tej preskušnji. Skoraj nič ni spala, na pot je odhajala ponoči, hodila je po deset ur na dan, včasih je prehodila tudi do 45 kilometrov v enem dnevu. Preživela je neurja, mraz in vročino. Prepričana je, da vsak zmore preseči sebe, če se odloči za to. Ne glede na vse, v globini njenih modrih oči tu in tam zabliska neka otožnost, ki pa povsem izgine, ko govori o svoji psički Eli. »Ko jo gledam, kako uživa, ko se igra v snegu, se res nasmejim. Spomni me, da je življenje igra,« pravi.

► **Kdo ste, Mojca Debelak? Kako bi se predstavili komu, ki ni slišal za vas?**

Sem predvsem človek, ki ljubi prilžnost, ki jo je dobil: da živi, odkriva sebe in lahko pomaga tudi drugim. Sem tudi duša, ki sliši glasove nevidnih svetov tako zelo jasno, da so zame ti svetovi enako pomembni, kot je za večino pomembno tisto, kar lahko otipajo ali vidijo na fizični ravni. Sem oseba z dobro razvito intuicijo in v skladu z intuicijo tudi živi. To mi omogoča, da širim naprej, kar zmore videti le šesti čut. Čutim, da je spoštovanje, ki ga premorem do »nevidnega«, odločilno, da skozi sebe izživim vse potrebe ženske in otroka, ki živita v meni.

► **Lani ste se odpravili na znano romarsko pot Camino. Čemu ste se odločili za to? Je bil povod kakšen dogodek, ste iskali odgovor na kakšno vprašanje ali ste želeli preskusiti svoje fizične in duhovne sposobnosti?**

Res je, oktobra sem se vrnila z dolge in prašne poti, ki sem jo prehodila ne le »z nogami«, temveč tudi s trdom in voljo. Kajti čutila sem, da moram v praksi preveriti, ali je življenje res tako težko, kot se včasih pač zazdi vsem nam.

Rada rečem, da mora biti v meni nekaj šamanskega. Kakor so šamani izhajali iz spoznanja, da izjemno težke okoliščine, utrujenost, morda lakota, spremembe v nočnodnevem ritmu in podobno, priključijo na plano mistične, globoke spremembe v našem zaznavnem svetu, tako sem sama spontano v vsakdanjem življenju sledila intuitivnim vodilom, zaradi katerih sem postajala čedalje bolj »prvinska«.

► **Je to za vas nekaj »naravnega«, ali ste si to pridobili z odraščanjem?**

Menda sem že prišla na svet z željo, da se potisnem v skrajne in neprijetne razmere – da bi spodbudila preobrazbo osebnosti. Podobno kot so šamani spreminjali svoje stanje zavesti in se ob

tem odpirali modrosti vesolja, potem pa so postali svetovalci in zdravilci, tudi mene žene radovednost po razumevanju celote našega obstoja in skritih moči v nas k raziskovanju svojega sebstva, duše. Sem ena tistih, ki vedo, da morajo delati z ljudmi. V resnici to ni toliko stvar odločitve. Bolj spoštovanje tistega, kar čutiš, da si, da moraš izživeti kot izkušnjo, predvsem pa predajati spoznanja naprej. Ker delam z ljudmi, je še toliko večjega pomena sposobnost samoopazovanja, preskušnja lastnih moči in šibkosti.

► **Camino je romarska pot. Ste jo doživljali kot romanje?**

Doživljala sem jo kot to, kar je. (Se nasmehne.) Kot pot, ki je doooooolga. Kot kontemplacijo. Na njej nisem čutila religioznosti, zanimivo pa je, da so se na njej zgodili mali čudeži. Kakor da bi bila na poti, ki se vije v človeku: od jeter do ledvic, od vranice do srca. Hodiš »po sebi« in prideš do nekih spoznanj, odgovorov. Fizično se pojavijo ljudje, ki rečejo ali nezavedno naredi-

Mojca Debelak: »Menim, da sem na tej poti spoznala, kdo ali kaj je bog. Ne tisti v religioznem pomenu – bolj je to povezanost s primarnim, z najbolj naravnim v meni. Kot bi vstopila v svet, kjer sem eno s Silo, ki ne pozna ovir. Na tej poti je bilo vse odprto. Nekaj tako intimnega je pravzaprav težko ubesediti, zgodi se samo od sebe, kot bi narava z vso silovitostjo spregovorila skozi človeka. Čudovita izkušnja.«

jo tisto, kar je zate manjkajoči košček mozaika. Ta pot je kot sestavljanje. El Camino mi je tako pokazal neko celotno sliko o nas, ljudeh, o življenju, o tem, česa smo zmožni.

► **Koliko časa je minilo od odločitve, da greste, do dejanskega odhoda?**

Da moram na pot, sem nekega jutra slišala v meditaciji. Nisem razmišljala zakaj, saj je bila ta želja v meni tako močna, da razumskega razloga za odhod v resnici nisem potrebovala. Takoj za tem sem uredila vse potrebno za potovanje. Od rezervacije letalske vozovnice do odhoda sta potem minila morda dva meseca. Takšna sem, spontana.

► **Ste se pripravljali na pot ali ste samo spakirali nahrbtnik in odšli?**

El Camino de Santiago je veličastna pot zaradi dveh stvari – dolžine in preskušenej na njej, ki se pojavijo, ko jih najmanj pričakuješ. Na njo se ne moreš zares pripraviti, čeprav sem sama pred odhodom s psičko Eli po Sloveniji v dveh mesecih prehodila štiristo kilometrov. Želela sem utrditi

podplate in prepotiti vsaj nekaj majic, saj si dolžine te poti nekako nisem mogla zares predstavljati ... zdela se mi je nedojemljiva. Le v duhu je bila videti nekaj vsakdanjega, skoraj samoumevnega, za kar brez obotavljanja veš, da zmoreš.

► **Vas je kaj skrbelo zaradi dolžine poti in drugih stvari na poti? Pravijo, da zna biti vročina tam ubijalska?**

Presenetljivo, nič me ni skrbelo, v meni se je vse smejalo, izkušnje sem se veselila. V meditaciji sem večkrat videla, da bom na tej poti neverjetno močna, bolj kot se morda počutim močno doma v »coni udobja«. Morda sem imela le nekaj pomislekov glede prehrane, saj sem vegetarijanka, občasno veganka. Doma ne jem ničesar iz bele moke, skratka vedela sem, da bo prehrana slaba in nisem vedela, kako bo to vplivalo na moje počutje, morda celo zdravje. Toda po drugi strani me ni hotel zapustiti občutek, da bo vse dobro, zato sem zaupala, da se bom prepustila in pojedla, kar bom pač dobila.

► **Pot ste prehodili v štiriindvajsetih dneh, kar je zelo hitro in**

brez težav. Kako si to razlagate?

Res je, pot sem sklenila presenetljivo hitro, številni so se mi iskreno čudili – večina ljudi hodi povprečno najmanj enaintrideset dni. Dele poti sem dobesedno pretekla. Najprej s petnajstimi kilogrami na hrbtu, v Pamploni sem se znebila štirih kilogramov. Še danes se čudim, kako lahek, uren in enakomeren je bil moj korak, čeprav nisem imela občutka, da hitim. V meditativnem stanju sem skušala začutiti naraven ritem telesa in ga upoštevati. Želela sem, da hoja postane ples. Zlitje z najbolj naravnim v meni. Zame ta dolga pot ni bila samo fizična preskušnja, temveč tudi preskušnja vere v vse, kar sem, v kar zaupam, kar učim.

► **Nekateri si ob tako izjemnih naporih pomagajo z dobro fizično vnaprejšnjo pripravo, drugi z mentalno naravnostjo, tretji z molitvijo, meditacijo ... Kaj je vam najbolj pomagalo?**

Neizmerno moč pripisujem reiki, ki sem si ga delala vsak dan popoldne, ko sem nehala s hojo. Vsak dan sem prehodila od trideset do štirideset kilometrov, kar je bilo za moje noge nekaj skrajnega in preveč. Včasih

so mi zvečer vse telo stresali mišični krči. Ko sem se za silo umila, legla na posteljo in aktivirala prasilo v sebi, pa sem bila v petnajstih minutah kot prerojena. Tega nisem v celoti dojela do konca poti, saj so bili fizični dosežki terapije logično nedojemljivi. Poleg tega sem bila ves čas izjemno osredotočena. Med hojo sem se pogrezala v alfa stanje, se pogovarjala s Silo, ki me je ustvarila. Slišala sem jasna navodila, celo dogodke, ki mi jih je ta velika Inteligenca napovedovala. Vse se je uredilo.

► Vse, kar omenjate, izvajate in poučujete tudi pri svojem delu.

Vse, kar vem o sebi, mi je bilo v pomoč. Toda hkrati sem bila na preskušnji, če to, kar učim druge, lahko tudi sama prenesem v prakso. Vsi vemo, da je teorija eno, resničnost pa pogosto terja veliko več kot le modre besede. Bila sem pripravljena na podzavestne vzorce, saj se kot intuitivna analitičarka nezavednega veliko ukvarjam s skritim, potlačenim in neozaveščenim v ljudeh. Dober občutek je, ko vidiš, da znaš in zmoreš pri sebi napraviti preobrat, se spoprijeti z vsem, kar na tako dolgi poti privre na plano.

► Ste srečali veliko sopotnikov? Bajе zna biti na Caminu tudi gneča?

Pot je bila neizmerno oblegana. Primanjkovalo je prenočišč, za postelje so se celo bojevali in si hitro ostal brez nje. Zaradi nenehnega deževja poleti so bajе številni Američani pohod prestavili na september. To slavno romarsko pot so dobesedno preželi s pričakovanji, da se na njej dogajajo čudeži. Ljudje sicer pozabljajo, da so čudeži odvisni od nas samih. Čudež je namreč sprememba v dojetanju. In prav to se je zgodilo meni. Osemsto kilometrov je morda za um zelo veliko, toda nekje na sredini poti se mi je ta

Utrinki s poti.

številka zazdela smešno nepomembna. Zdelo se mi je, da bom zdaj zdaj na cilju.

► Ste kaj komunicirali z drugimi ali se držali bolj zase?

Veliko sem hodila sama, zaradi gneče pa sem bila primorana dele poti včasih prehoditi s sopotniki z vsega sveta. Pogrešala sem intimo na poti in tišino, zato sem na pot zmeraj odhajala bolj zgodaj, že med tretjo in četrto uro zjutraj. Tako sem bila sama do sončnega vzhoda, in to je bilo neprecenljivo, ker sem lahko takrat z vsemi čuti doživljala naravo. Spominjam se, da mi je srce letelo in pelo. Srečala sem tudi nekaj ljudi, s katerimi sem z

veseljem prehodila nekatere odseke. To bili preprosti, pristni ljudje. Španec Rodrigo, ki se je izgubil v mafijskih krogih, obogatel in hkrati postal prazen. Pustil je vse, si omissil psa in stopil na romarsko pot preobrazbe. Na tej poti se je odločil nahraniti »dobrega volka« v sebi. Posebna zgodba je bila tudi Avstrijka Margarita, gospa pri šestdesetih, veganka. Imela je vsaj petnajst kilogramov težak nahrbtnik in hudo trombozo nog. Močna gospa se ni vdala. Dala mi je vedeti, da zanjo ni mej in da moje mladostniško navdušenje ni niti senca njene veličine. Njene življenjske zgodbe so mi pogrele srce. Ko najdeš takšne ljudi, veš, da si bogat. Redki so. Preredki. Žal.

► **So drugi tudi hodili s takšno, ali vsaj približno takšno lahkoto kot vi?**

Ne. Ljudje prehodijo povprečno petnajst do dvajset kilometrov na dan, nahrbtnike pa jim pogosto nosijo kurirji ali pomočniki. Tudi sicer nisem videla ne moškega ne ženske, ki bi nosil takšno težo, kot sem jo sama, razen Margarite. Hodila sem s tempom, s katerim se prehitela tako rekoč vse, celo tiste, ki so začeli s potjo že avgusta. Bila sem res hitra, toda ne, ker bi hitela, to je bil preprosto navdih. Čista spontanost, ritem telesa. Ne smem soditi, toda glede na pogovore z ljudmi bi rekla, da večina pride na to pot po užitke vseh vrst, na počitnice. Nimajo volje,

da bi zares preskušali svoje meje ali jih pomikali naprej. Toda tudi na El Caminu je tako kot v življenju: vsakemu svoje. Torej je vse tako, kakor mora biti.

► **Ste doživeli kakšen zanimiv poduk ali spoznanje?**

Menim, da sem na tej poti spoznala, kdo ali kaj je bog. Ne tisti v religioznem pomenu – bolj je to povezanost s primarnim, z najbolj naravnim v meni. Kot bi vstopila v svet, kjer sem eno s Silo, ki ne pozna ovir. Na tej poti je bilo vse odprto. Nekaj tako intimnega je pravzaprav težko ubesediti, zgodi se samo od sebe, kot bi narava z vso silovitostjo spregovorila skozi človeka. Čudovita izkušnja.

Nekje vmes sem tudi spoznala, da je čas samo kategorija v naših glavah in pogosto izgovor, da se ne opiram na svojo moč. Doma hitimo, ker mislimo, da drugače ne znamo. Delujemo kot večina, ker je to vsem tako znano. To so naravnave v sebi. Spoznala sem, da je človek velik in močan, a le, če tako resnično želi. Človek lahko spozna veličino v sebi, če se tako odloči globoko v sebi. Če sem zmogla jaz, zmore vsak. To je resnica. V vsej razsežnosti sem spoznala, da je mogoče spremeniti sebe, če si to res želimo. Želja vzplamti in volja je posledica notranje motiviranosti.

► **Ali je sodoben človek motiviran, da ozavesti podzavestne vzorce, se z njimi spoprime in jih preobrazi v modrost, v moč?**

Za lastno preobrazbo je odločilno tisto, kar sem tudi sama potrebovala na tej poti, ki je bila več kot samo fizična pot in to je – odločitev! To ni teorija, želja, odločitev in nato ... korak. Vse pride samo po sebi. Čas se nam sam ponudi. To so bila zame pomembna spoznanja, ki sem jih ponotranjila na celični ravni. Z izkušnjo, ne s teorijo.

► **Ali bi se še odpravili na t(ak) o pot?**

O, seveda. Želim si prehoditi še severno različico El Camina, kjer ni toliko ljudi. Bolj samotna je in poteka ob morju. Veliko bolj je tudi hribovita, telesno zahtevna, deževna. Vabi me to, da je morda za duha še bolj polna preskušanj. Če te na takšni poti kaj (skoraj) ubije, potem so to nevihte in deževni dnevi. Zame osebno je bilo najtežje, ko sem bila vsa premočena, neprespana, premražena, ko je v čevljih cmokalo, pred menoj pa je bilo še dvajset kilometrov. Takrat se vidi iz kakšnega testa si. Zanimivo je bilo, da sem takrat spontano začela peti.

► **Kako ste bili drugačni na cilju glede na začetek poti? Pri tem ne mislim na več mišic in manj kilogramov.**

Spremenila sem se. Podzavestni vzorec žrtve je na tej poti izginil. V meni ni bilo več misli, kot so: ne morem, ne bom, nočem več. Preprosto postaneš trden, odločen. Ego umre. To je ta razlika. Ne vodi te želja po priznanju, ker tiho v sebi veš, da vse norosti na takšni poti počneš zase, da bi spoznal, da nisi omejen, kot je omejen um. Priznaš si, da te ego na takšnih razdaljah lahko pokoplje. Srečala sem ljudi, ki so zboleli, in tiste, ki so precenili svoje moči in so bili prisiljeni odnehati. Na tej poti sem spoznala, da imam krila. Če jih človek uporablja, lahko leti. Zanimivo ne? Večina jih ne uporablja. Krila so moč duha. A treba jih je uporabljati z zavedanjem, modrostjo in spoštovanjem.

► **Kako bi povzeli sporočilo Camina za današnjega zahodnega človeka ali popotnika?**

Sporočilo je skrito v dolgih planjavah in žitnih poljih v regijah Navarra in La Rioja. Tam se je čas ustavil. Osupla sem poslušala bitje srca. Vse misli so

Utrinki s poti.

bile osredotočene zgolj na eno – na korak. Poslušala sem telo, vdihovala zrak, opazovala prostrana polja in bila prevzeta. Čas je izginil, ura ni več obstajala, koledar je bil samo senca spomina na dom. Kakšna svoboda ...

Sodoben svet je hiter, vse se vrti s svetlobno hitrostjo, čas ne čaka, mi pa ga želimo prehiteti. Tako hitro se vrtimo v krogu rutine in obveznosti vseh vrst, da človeku duhovnih vsebin ne uspe prenesti v življenje. Morda prav

zato v zadnjem času opažamo naraščanje zanimanja za ezoteriko. Ko ljudem govorim o duhovnem znanju kot dodani vrednosti za sodobnega človeka, s tem mislim predvsem na občutenje miru v srcu in umu, na resnicoljubnost do sebe in drugih, na pristno prisluškovanje sebi. Govorim o sposobnosti, ko se človek zmore ustaviti v »času«. »Še celo počitnice so dejavne,« mi pravijo najmlajši, in zdi se, da nikjer ni več tistega časa, ko smo s starimi du-

šami, dedki in babicami, sedeli več ur na pragu in zrlji v daljavo. Tega nikoli nismo dojemali kot slabo porabljen čas, ker nismo »nič počeli«. Opazoval si naravo, prisluškoval listju, ki šelesti v vetru. To je bila meditacija! O njej se ni pisalo, nikjer ni bilo sodobnih povabil za »vstopanje vase«. To smo preprosto znali. Meditacija je bila najbolj naraven stik s sabo in naravo. Ko ti je namreč zares uspelo potoniti v svoj mali svet, medtem ko ti je sonce dobrovoljno mežikalo, se je zdelo, da se ni ustavil samo čas ... temveč kar svet.

► **Vas je kaj na tej poti najbolj navdušilo ali pretreslo?**

Navdušilo? Prav to ... odseki, kjer najdeš mir. Sebe. Kjer se subtilnost zlije s fizično pojavnostjo. Harmonija. Dih. Dihanje. Čutenje narave, sebe, vetra na obrazu ... Ni bilo časa, ni bilo skrbi. Bila je le pot.

Pretresli so me le Španci. Žalostne duše, pogreznjene v recesijo. Za jabolko sem plačala evro. Cene so bile nenormalno zasoljene, vsaj glede na to, da si romar in naj bi na takšni poti živel skromno. Ljudje v tistih krajih so žal togi, zazrti vase. Ne znajo angleško. Nočejo razumeti, se potruditi. Hvala bogu za nekaj mojega znanja španščine. Nisem čutila njihove topline, naravne prijaznosti. Siti so. Siti so bogatih romarjev. Toda ... kdo bi jim zameril? Pot je res postala turistično kičasta. Izgublja svoj čisti namen, kjer človek sreča človeka, kjer človek najde sebe, tisto najboljše v sebi.

► **Ali ste na Caminu doživeli kakšno mistično izkušnjo?**

Pot sem prehodila brez žulja, brez otekanja nog, brez poškodb in dolgotrajnih bolečin. Kaj bi lahko bilo bolj mistično od tega? Aja, morda to, da se mi je nekega jutra, ko sonce še ni vstalo, na poti pridružila mlada mucka, ki je ob meni prehodila petnajst kilome-

trov. Česa takšnega še nisem doživela: mačka, ki ti sledi in hodi ob tebi kakor pes. Neverjetno.

► **Ali lahko živite brez izzivov v življenju, ali pa čutite, da jih potrebujete?**

Lahko živim brez izzivov, a bi rekla, da je takšno življenje puščobno. Čutim, da je človek na tem modrem planetu, da bi z izkušnjami, torej tudi z izzivi, spoznal sebe, se preobrazil, rasel. Izzivi so zame temelj lastne evolucije. Morda nekega dne te potrebe v človeku več ni. Rekla bi, da ko dosežeš to stanje, veš, da si na koncu poti. Vsak izziv je v resnici le izkušnja, da bi človek čim bolj celostno dojel sebe, biva nje, veselje.

► **Ali ste kakšen dogodek v svojem življenju doživeli kot preobrat, po katerem »se je vse spremenilo«?**

Tako sem doživela mamino smrt in odhajanje. Ko je odšla na drugo stran tančice, sem se spremenila tako hitro, tako globoko, da v odsevu ogledala nikoli več nisem prepoznala svojega starega obraza. To človek razume šele, ko to doživi. Zelo sva si bili blizu, veliko sem se naučila in spoznala. Še zmeraj pogosto rečem: »Mami, hvala za to priložnost.«

► **Bi rekli, da se poznate?**

Sebe je treba prevetriti, se opazovati s čim več zornih kotov in si hkrati ne domišljati, da se poznaš. (Se nasmehne.) Če meniš, da se, ne razumeš bistva, raznolikosti narave, ki se poraja v duhovno prebujenem človeku na toliko raznoraznih načinov, da jih ni mogoče v celoti dojeti. Mar sodoben človek dojema zmožnosti svojih možganov? Cenim to, da se znam zavedati, da sem budna, čuječa. To je v resnici dovolj.

► **Kot sem lahko razbrala iz informacij na spletu, se ukvarjate z različnimi oblikami alternativnega terapevtskega dela. Bi kakšnega posebej izpostavili?**

Prisegam na intuicijo, ki se je izkazala v praksi za velik dar. Cenim ga. Intuicija mi namreč omogoča, da delam in dam tisto, kar nekdo resnično potrebuje, saj ljudi ne le čutim, temveč natančno vem, kaj kdo potrebuje, koliko zmore integrirati delo tudi v hipnotičnem stanju. Čutim misli ljudi, zato jih lažje usmerjam, uporabljam vizualizacijske tehnike, ki so blizu posamezniku. Moje tehnike torej v resnici niso »tehnično naučene«, temveč zmeraj znova drugačne, terapija je pri meni neke vrste ustvarjalni proces. Snov prihaja iz mene glede na potrebe skupine.

► **Za tedensko prilogo priljubljene časnika pišete o psiholoških in alternativnih temah. Kaj se vam zdi, da današnji zahodni človek najbolj potrebuje?**

Znanje o sebi. Spoznati mora odgovornost do sebe, drugih ljudi, matere Zemlje. Začutiti vzročno-posledično raven delovanja, čustvovanja in mišljenja. Spoznati načine, kako sleči plasti ega, vlog in mask, da bi zaživel svoje bistvo, sebstvo. Posledično bi nas takšno zavedanje pripeljalo do drugačnih odnosov, šolskega sistema, vrednot itn. Vse je povezano z vsem, a vse se začne skozi nas. Zato je vredno spoznati sebe in načine, da balast odpade in ostane biser, ki je pri sodobnem človeku zastrt, zapostavljen, neobčuten.

► **Današnji čas je za marsikoga zelo krut, po drugi strani pa ponuja tudi priložnosti za nekaj novega. Kako ta čas doživljate vi?**

Doživljam ga kot čudovito priložnost, da spoznamo, da je čas za »novo«. Nov odnos do dela, nove načine povezovanja, drugačne prijeme

pri poučevanju, sobivanju. Kar je že zdaj dobrega v družbi, naj seveda ostane. A vendar menim, da je človeštvo na prehodu. To, kar prihaja, bo številne fizično in psihično pahnilo na sam rob, če se ne bodo zmožni prilagoditi. Menim, da je preobrazba zgolj priprava na tisto, kar naj bi človek v prihodnosti zmožel udejanjiti z lastno spremembo. Če smo polni strahov, ne zmoremo graditi iz ljubezni, kajne? Če sami lažemo, je utopično od drugih pričakovati, da bodo resnicoljubni itn. Vsi, ki bodo zmožni biti to, kar so globoko v sebi, ki bodo zmožni govoriti resnico, stati za tem, kar je univerzalno v njih, bodo ustvarili nekaj, kar je v tem času primernejše za Zemljane. Zaupam, da nam uspe.

► **Imate kakšno vodilo v življenju?**

Imam jih kar nekaj. (Se nasmehne.) Precej klišejsko, a menim, da je to res bistveno: bodi sprememba, ki jo želiš videti v svetu. Nenehno preverjaj, ali si to, kar govoriš, da si. Priznaj si vse, kar si. Poglej temo v sebi, spoštuj jo. Najdi moč, da vzljubiš temne plati osebnosti. Tako tema izgubi moč in človek dobi zmožnost, da udejanja svetlobo.

► **Bi želeli za konec dodati še kaj? Imate kakšno sporočilo zabralke in bralce revije Aura?**

Morda le to, da je vredno korakati k sebi. Nekega dne, ko najmanj pričakuješ, tako prikorakaš do svoje duše. V njej človek najde mir. V njej je neka skrivnostna, dehteča, vseprežemajoča ljubezen, ki zmore pogledati v vse, kar oči najraje ne bi videle.

Najlepša hvala in veliko uspeha na vaši poti skozi življenje!

BARBARA ŠKOBERNE